

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9166/2025
10.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ сви из ..., чији је пуномоћник Иштван Нађ адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Радослав Паповић адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 100/25 од 06.03.2025. године, у седници одржаној дана 10.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 100/25 од 06.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу – Судска јединица у Кули П2 474/2024 од 27.12.2024. године, ставом првим изреке, одређене су мере заштите од насиља у породици у односу на туженог. Ставом другим изреке, наложено је туженом иселење из породичне куће у ..., улица ... број .. . Ставом трећим изреке, забрањено је туженом да се приближава тужиоцима на удаљеност мању од 50 метара, приступа у простор око места становања тужилаца на удаљеност мању од 50 метара, да на било који други начин даље узнемирава тужиоце и да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава њихов телесни интегритет, душевно здравље или спокојство, под теретом кривичног гоњења. Ставом четвртим и петим изреке одређено је да ће мере заштите од насиља у породици трајати једну годину од 27.12.2024. године и да се могу продужити све док не престану разлози због којих су одређене, као и да жалба не задржава извршење решења. Ставом петим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парнице.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 100/25 од 06.03.2025. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужилаца и одбијена жалба туженог, а пресуда Основног суда у Врбасу – Судска јединица у Кули П2 474/2024 од 27.12.2024. године преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је обавезан тужени да надокнади тужиоцима трошкове парничног поступка у износу од 175.500,00 динара, док је у преосталом делу првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да надокнади тужиоцима трошкове жалбеног поступка у износу од

108.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. ЗПП у вези члана 208. Породичног закона, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се не наводе друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се тај ванредни правни лек може изјавити (члан 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП).

Према утврђеном чињеничном стању, тужила АА је супруга а тужиоци ББ и ВВ унуци туженог. Тужила и тужени су у браку од 1974. године. Они и њихов син ДД са својом породицом – тужиоцима ББ и ВВ, супругом и дететом рођеним у том браку живе у истој кући у ..., где су се тужила и тужени са својом породицом доселили након ратних сукоба у Хрватској. У тој кући тужила и тужени користе приземни, а породица њиховог сина ДД спратни део. Брак тужиле и туженог је годинама био складан, али је након рата и пресељења у Србију тужени почео да пије и да у таквом стању испољава вербалну агресивност, нарочито према тужили. Такво стање се протеком година погоршавало и тужила је током априла 2018. године први пут пријавила случај вербалног насиља, које је и пре тога постојало дуги низ година, због чега је тада одлучила да напусти кућу и привремено се пресели код сестре у Истог дана је на основу процене ризика донета хитна мера забране туженом да контактира и приближава се жртви насиља у трајању од 48 сати. Истоветна хитна мера заштите, праћена и мером привременог удаљења туженог из куће у којој живи, изречене су поводом случаја насиља из октобра 2023. године и продужене решењем суда на рок од 30 дана. И у том случају тужени је испољио вербално насиље у алкохолисаном стању. Тужени је током новембра 2023. године, такође у алкохолисаном стању, испољио вербално насиље и према снахи, поводом којег су му поново изречене хитне мере заштите – забрана приближавања жртви и привремено удаљење из куће, које су судском одлуком продужене на период од 30 дана. Правноснажном пресудом П2 392/23 од 10.11.2023. године, донетој у парници за заштиту од насиља који је покренула тужила, изречене су туженом мере заштите иселењем из куће, забраном приближавања тужили и месту њеног становања на одређену удаљеност и забраном њеног даљег узнемиравања у трајању од годину дана. Тужени се по истеку времена трајања изречених мера заштите, током новембра 2024. године, вратио у кућу у којој је до тада живео са супругом, сином и његовом породицом. Поводом пријаве тужилаца ББ и ВВ од 22.11.2024. године туженом су поново изречене хитне мере заштите – забрана приближавања жртвама у трајању од 30 дана и удаљења из куће у трајању од 48 сати. Исте мере заштите туженом су изречене по пријави тужиле од 06.12.2024. године у трајању од 30 дана. Тужени је 22.11.2024. године упутио тужиоцима – унуцима увреде под дејством алкохола, а то је поновио и 06.12.2024. године током расправе са тужилом. По мишљењу органа старатељства постоји висок ризик од ескалације насиља у породици и зато је оправдано и целисходно изрећи предложене мере заштите.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Утврђено чињенично стање указује да постоји континуитет у понашању туженог према члановима своје породице, односно образац у његовом понашању у

алкохолисаном стању, испољен вербалном агресијом. Такво понашање је чланом 197. став 1. и став 2. тачка 6. Породичног закона дефинисано као насиље у породици којим се угрожава спокојство другог члана породице, у овом случају супруге и унука (члана 197. став 3. тачке 1. и 2. Породичног закона). У вршењу вербалног насиља тужени показује упорност јер са таквим понашањем не престаје ни након хитних мера заштите изречених по одредбама Закона о спречавању насиља у породици („Службени гласник Републике Србије“, број 94/16), односно мера заштите од насиља изречених по одредбама Породичног закона. Упорност туженог у вршењу аката насиља и очигледни изостанак утицаја изречених мера указују на постојање високог ризика од ескалације насиља, што оправдава изрицање предложених мера заштите из члана 198. став 2. тачке 1, 3. и 4. Породичног закона, као превенције од могућег угрожавања и телесног интегритета чланова породице туженог.

По оцени ревизијског суда, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права. Тужени у ревизији у битном понавља жалбене наводе који су већ били предмет правилне оцене другостепеног суда, а своде се на погрешну оцену изведених доказа и зато погрешно утврђено чињенично стање. Тим наводима тужени још једном потврђује да нема критички однос према свом понашању у односу на друге чланове породице и да не увиђа потребу да се промени, што потврђује закључак нижестепених судова да раније изречене мере заштите нису имале утицај на туженог и да је зато потребно изрећи нове мере заштите.

Са свега наведеног, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић